

sig. Det var ganske særlig Venstres Ordfører, Landstingsmand Jørgen Pedersen, der ved denne Lejlighed spurgte derom. Dette foregik den 20. August. Dertil svarede jeg som Finansminister, at Børsskatten var under Forberedelse, men at den endnu krævede nøje Overvejelse. Men den 6. Oktober, d. v. s. ikke mange Uger efter, blev Forslag om Børsskatten fremsat for Rigsdagen og med nogle Ændringer vedtaget i den Form, som Finansministeren havde givet det. Hvad dernæst Merindkomstskatten angaar, synes det mig endnu mere forbavsende, naar det fremstilles saaledes, som om denne Skat egentlig kun har faaet sin store Virkning, som nu alle erkender, ved Forbedringer, der er sket fra Partiet Venstres Side, ganske særlig dets Ordfører, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Thi Forholdet er jo i Virkeligheden dette, at Merindkomstskatten er en Skat, som først at alle Lande er blevet foreslaaet her i Danmark af Finansministeren, og at den efterhaanden netop har faaet den gunstige Form, som den nu har, medens der fra Venstres Ordførers Side, det ærede Medlem fra Æbeltoft, blev gjort en Indsigelse imod den, som han senere er kommet bort fra. Det, som var Regeringens Hensigt med denne Skat, var jo netop at beskatte den pure, rene Merindkomst uden at spørge, hvorfra Merindkomsten skrev sig, medens det fra Venstres Side blev gjort gældende, at man skulde tage Krigskonjunkturerne i Betragtning, og ærede Medlemmer vil nok erindre den Strid, der derom er blevet ført endogsaa flere Gange mellem det ærede Medlem fra Æbeltoft og mig, og hvori til Slut min Opfattelse sejrede. Det ærede Medlem mente til en Begyndelse, at Skatten skulde afhænge af, om en væsentlig Del af Indkomsten kunde skyldes Konjunkturerne, men han gik efter megen Forhandling med til det af mig hævdede Standpunkt, at Skatteyderen skulde godtgøre, at der ikke var nogen Del af hans Indtægt, som kunde kaldes en ved Krigsomstændighederne foraarsaget Indtægt, og til Slutning gik man helt bort fra dette og gik til en Beskatning af den rene Merindkomst, saaledes som det fra første Færd var planlagt af Finansministeriet. Jeg vil bare bede ærede Medlemmer betænke, hvad det vilde have betydet overfor et saadant Skattepaalæg af 150 Millioner, hvis man skulde have haft Strid med den enkelte Skatteyder om, hvorvidt der nu kunde blande sig en Krigsindkomst eller ikke ind i hans skattepligtige Indkomst.

Jeg vil altsaa hævde, at det er forkert, hvis det er blevet sagt saadan — jeg kan, som sagt, ikke bestemt bedømme Referatets Rigtighed —, at Merindkomstskatten er blevet forbedret gennem den Behandling, som Partiet Venstre har ønsket at give denne Skat. Tværtimod: den blev til en vis Grad forværret derigennem, fordi man ikke straks fik den af mig ønskede Merindkomstskattelov, men man er nu kommet hen til det meget gavnlige og gunstige Standpunkt for Staten, at det er Merindkomsten, som er Genstand for Skat.

Dernæst er der de Skatter, som er blevet vedtaget forrige Aar, Skatterne paa det, som man kalder Luksusforbrug, Skat paa Øl, Tobak, Spiritus, Vin o. s. v. Jeg har set fremstillet nogle Gange, som sagt, at Talere paa Møder skal have udtalt, at det havde været længe, men endelig var det lykkedes Partiet Venstre at sejre paa dette Punkt, jeg har endogsaa set, at enkelte Talere, jeg tror, at det var det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), der sagde, at denne Skat havde Venstre Aar efter Aar forlangt, og endelig var det da lykkedes at tvinge Finansministeren til at komme med denne Skat. Jeg vil gerne udbede mig den højterede Formands Tilsladelse til at oplæse nogle Ord, der den 2. Marts 1915 blev sagt i Folketinget. Det findes i Folketingstidenden Sp. 3117 og 3118. Der blev dær sagt følgende: „... de foreliggende Forhold opfordrer absolut til at undgaa at tage en Del af den forøgede Beskatning ved indirekte Skatter“... „Og naar, for at nævne et ganske enkelt Træk, Rugbrødsprisen er mindst 50—60 pCt. højere end før Krigen, er det en Omstændighed, der paa Forhaand maa gøre een yderst utilbøjelig til at gaa til nogen som helst Beskatning af det almindelige Forbrug, og Tanken om at indvinde noget nævneværdigt ved en Beskatning af Luksusforbruget, som kun vil berøre de velstaaende Klasser, er jo en Utopi i skattepolitisk Henseende“. Altsaa, den ærede Taler fastslaar, at indirekte Beskatning bør man ikke gaa til under Krigen, og hvis man vil gaa til en Beskatning af Luksusforbruget, var det, som han udtrykker sig med meget stærke Ord, „en Utopi i skattepolitisk Henseende“, altsaa noget, som det var fantastisk at mene skulde indbringe noget nævneværdigt og væsentligt. Hvem er det, der udtaler disse gyldne Ord? Det er ikke noget Medlem af det socialdemokratiske Parti, ikke af det radikale Parti, det er ikke Finansministeren.